

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารและครูสอนวิชาภาษาอังกฤษในการนำหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ไปใช้ในโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร อาจจะสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนรัฐบาล กรุงเทพมหานคร ในด้านการบริหาร การบริการ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 และข้อเสนอแนะอื่น ๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ชุด ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ คำถามที่เกี่ยวกับความคิดเห็นในการนำหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ไปใช้ในโรงเรียน รวมทั้งปัญหาการใช้หลักสูตร มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า และคำถามที่เกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด นำแบบสอบถามชุดนี้ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรง ความครอบคลุมของเนื้อหา และความถูกต้องเหมาะสมของข้อความ ก่อนนำไปทดลองใช้กับผู้บริหารและครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรจริง จำนวน 20 คน นำคำตอบที่ได้มาปรับปรุงแบบสอบถามอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นผู้บริหารและครูภาษาอังกฤษ

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล กรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คน และ 270 คน ตามลำดับ ได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์คืนจากผู้บริหาร 74 ฉบับ และจากครูภาษาอังกฤษ 250 ฉบับ รวม 324 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 90.00 ของแบบสอบถามทั้งหมด หลังจากนั้นได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าร้อยละของข้อมูลที่เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม สำหรับข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้และปัญหาการใช้หลักสูตร ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า นั้น ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัธยิม เลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ส่วนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ซึ่งเป็นแบบปลายเปิด ผู้วิจัยได้นำมาหาความถี่และนำเสนอตามลำดับจากข้อที่มีความถี่มากที่สุดไปจนถึงข้อที่มีความถี่น้อยที่สุด

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ด้านสถานภาพของผู้บริหารและครู พบว่า

1.1 ผู้บริหารที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี มีวุฒิปริญญาตรี และมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าหมวดภาษาต่างประเทศ มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ 1 - 5 ปี มีชั่วโมงสอนตั้งแต่ 5 - 10 คาบ/สัปดาห์ และมีหน้าที่พิเศษเกี่ยวกับงานชุมนุมภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ผู้บริหารส่วนใหญ่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับงานด้านการสอนหรือหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษมาแล้ว

1.2 ครูภาษาอังกฤษที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31 - 40 ปี มีวุฒิปริญญาตรี และมีตำแหน่งเป็นครู-อาจารย์ มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ 6 - 10 ปี มีชั่วโมงสอนตั้งแต่ 16 - 20 คาบ/สัปดาห์ และมีหน้าที่พิเศษเกี่ยวกับงานชุมนุมภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับงานด้านการสอนหรือหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษมาแล้ว

2. ด้านความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการนำหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ไปใช้ในโรงเรียนนั้น สรุปผลได้ว่า

2.1 ด้านการบริหารและการบริการ

ผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่ามี การปฏิบัติมาก เกี่ยวกับการเตรียมบุคลากรในประเด็นที่ว่า สนับสนุนให้ครูได้เข้ารับการอบรม สัมมนาหรือดูงาน เพื่อเพิ่มสมรรถภาพในการสอน ส่วนในประเด็นที่ว่า จัดให้มีการนิเทศ การอบรมครู เพื่อให้ทราบแนวทางปฏิบัติตามหลักการของหลักสูตร และจัดให้มีการประชุมสัมมนา หรือประชุมปฏิบัติการเพื่อทำแผนนั้น ผู้บริหารเห็นว่าปฏิบัติมาก แต่ครูเห็นว่าปฏิบัติ น้อย ในส่วนที่เกี่ยวกับการบริหารการสอน ผู้บริหารเห็นด้วยว่าปฏิบัติมากแต่ครูเห็นว่าปฏิบัติ น้อยในเกือบทุกประเด็น ยกเว้นการสนับสนุนให้ครูใช้วิธีวัดและประเมินผลการเรียนการสอนหลาย ๆ วิธี นอกจากการสอบข้อเขียน ซึ่งครูเห็นด้วยว่าปฏิบัติมาก ส่วนการจัดปัจจัยและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนนั้น ผู้บริหารเห็นว่าปฏิบัติมากในทุกประเด็น แต่ครูเห็นว่าปฏิบัติ น้อยในประเด็นที่ว่า เผยแพร่ข่าวสารทางวิชาการเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ หรือการปฏิบัติตามหลักสูตรอยู่เสมอ และสนับสนุนให้มีการจัดบริเวณโรงเรียน หรือสภาพภายในห้องเรียนที่ส่งเสริมบรรยากาศการเรียนการสอน

2.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่ามี การปฏิบัติมาก เกี่ยวกับการดำเนินการตามจุดประสงค์ของหลักสูตรโดยครูผู้สอน ในเกือบทุกประเด็น ยกเว้นในประเด็นที่ว่า ดำเนินการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นหรือของนักเรียน ซึ่งครูเห็นว่าปฏิบัติ น้อย เกี่ยวกับการดำเนินการด้านโครงสร้างและเนื้อหาวิชา ผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่ามี การปฏิบัติ น้อยในประเด็นที่ว่า ได้จัดสอนซ่อม เสริมแก่นักเรียนที่มีความบกพร่อง ภาษาอังกฤษในแต่ละด้าน และได้จัดสอนเสริมพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษา อังกฤษมากกว่าคนอื่น ๆ ส่วนประเด็นอื่น ๆ นอกจากนั้นเห็นสอดคล้องกันว่ามี การปฏิบัติมาก ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยตรงนั้น ผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่ามี การปฏิบัติ น้อย ในประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้คือ ให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นร่วมกับครู ในการวางแผนกิจกรรมการเรียนการสอน ได้นำเอาเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการสอน เช่น การอภิปราย การแก้ปัญหา การสาธิต การใช้ศูนย์การเรียน และการศึกษาค้นคว้า เป็นรายบุคคล ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีหลายลักษณะ เช่น ให้ฝึกทักษะอ่าน และได้สร้างสื่อการสอน เช่น รูปภาพ สมุดภาพ การ์ตูน แผนภูมิ ร่วมกับนักเรียน ส่วนประเด็นอื่น ๆ นอกจากนั้น ผู้บริหาร

และครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่ามีกาปฏิบัติมาก ยกเว้นในบางประเด็นเช่น ได้สอนวิชาภาษาอังกฤษให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ และให้ได้ฝึกทักษะเขียน ซึ่งผู้บริหารเห็นว่าปฏิบัติน้อย

2.3 ด้านการวัดและประเมินผล

ผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่ามีกาปฏิบัติมากเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นในบางประเด็นต่อไปนี้คือ ได้ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลหลายอย่าง เช่น ใ้อภิปราย ได้วาที แสดงความคิดเห็น ให้ทำรายงาน ให้จัดนิทรรศการหรือสาธิต หรือเล่นละคร และให้กรออกแบบสอบถามซึ่งทั้งผู้บริหารและครูเห็นด้วยว่าปฏิบัติน้อย ส่วนประเด็นที่ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลการเรียนของตนเอง หรือของเพื่อนนั้น ผู้บริหารเห็นว่าปฏิบัติ น้อยแต่ครูเห็นว่าปฏิบัติมาก

3. ด้านความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียนนั้น สรุปผลได้ว่า

3.1 ด้านการบริหารและการบริการ ครูเห็นด้วยว่าเป็นปัญหามากในประเด็นที่ว่าการจัดแบ่งชั่วโมงสอนให้แก่ครู และการจัดบริเวณโรงเรียนหรือสภาพภายในห้องเรียน เพื่อส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่ผู้บริหารเห็นว่า เป็นปัญหาน้อย ส่วนประเด็นอื่น ๆ นอกจากนั้นทั้งผู้บริหารและครูเห็นสอดคล้องกันว่าเป็นปัญหาน้อย

3.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งผู้บริหารและครูเห็นด้วยว่าเป็นปัญหา มาก ในประเด็นความขาดแคลนครูหรือวิทยากรซึ่งเป็นเจ้าของภาษา ส่วนประเด็นอื่น ๆ นอกจาก นั้น ผู้บริหารและครูเห็นสอดคล้องกันว่าเป็นปัญหาน้อย

3.3 ด้านการวัดและประเมินผล ผู้บริหารและครูเห็นด้วยว่าเป็นปัญหาน้อย ยกเว้น ในประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ ความพร้อมของนักเรียนในการสอบแก้ตัวและการจัดสอนซ่อมเสริม สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องในการใช้ทักษะทางภาษาแต่ละด้าน ส่วนในประเด็นความขาดแคลน แหล่งวิชาหรือแหล่งค้นคว้าอ้างอิง และการนำผลที่ประเมินได้มาใช้สำหรับวางโครงการงานในอนาคต นั้น ผู้บริหารเห็นว่า เป็นปัญหาน้อย แต่ครูเห็นว่า เป็นปัญหามาก

4. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของครูเกี่ยวกับการนำหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ไปใช้ในโรงเรียน สรุปตามลำดับที่มีผู้แสดงความคิดเห็นจากมากไป นาน้อยดังนี้

4.1 ด้านการบริหารและการบริการ ครูมีความเห็นว่าควรมีการสนับสนุนด้านการนิเทศ อบรม เกี่ยวกับหลักสูตรและการสอนให้มากขึ้น ต้องการการสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดทำและ/หรือจัดซื้อสื่อการสอน เอกสาร ตำรา และคู่มือต่าง ๆ ควรจัดให้มีห้องปฏิบัติการภาษาหรือห้องสำหรับกิจกรรมภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ และต้องการความเหมาะสมระหว่างจำนวนนักเรียนต่อห้อง เรียน

4.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูมีความเห็นว่าควรส่งเสริมความร่วมมือ แลกเปลี่ยนกิจกรรมและประสบการณ์ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนให้มากขึ้น ต้องการครูหรือวิทยากรซึ่งเป็นเจ้าของภาษา และต้องการสอนโดยแบ่งชั้นตามระดับพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

4.3 ด้านการวัดและประเมินผล ครูมีความเห็นว่าควรมีการศึกษาค้นคว้าและเผยแพร่เกี่ยวกับเครื่องมือ วิธีการ ตลอดจนตัวอย่างของการวัดและประเมินผล ต้องการให้มีการทบทวนเรื่องการให้นักเรียนสอบซ่อมจนกว่าจะสอบได้ และต้องการความร่วมมือและมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผล

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายมีดังต่อไปนี้

1. ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการนำหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ไปใช้ในโรงเรียน

1.1 ด้านการบริหารและการบริการ

จากผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติในด้านการเตรียมบุคลากรในประเด็น จัดให้มีการนิเทศ การอบรมครู เพื่อให้ทราบแนวทางปฏิบัติตามหลักการของหลักสูตร และจัดให้มีการประชุมสัมมนาหรือประชุมปฏิบัติการ เพื่อทำแผนนั้น ผู้บริหารเห็นว่าปฏิบัติมาก แต่ครูเห็นว่าปฏิบัติน้อย เช่นเดียวกันกับด้านการบริหารการสอนซึ่งครูเห็นว่าปฏิบัติน้อยในเกือบทุกประเด็น ได้แก่ จัดให้มีการสำรวจปัญหาด้านการเรียนการสอนในทุกระดับชั้น จัดให้มีการประชุมสัมมนาครูผู้สอนในวิชาเดียวกันเป็นระยะ ๆ เพื่อร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น มีการสาธิตการสอนหรือนิเทศการสอนในโรงเรียนหรือระหว่างโรงเรียน จัดให้มีการตรวจสอบหรือปรับปรุงคุณภาพของเครื่องมือวัดผล

ติดตามผลการนำแผนการสอนหรือโครงการกิจกรรมไปใช้ในการปฏิบัติจริง และติดตามผลการใช้หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น และด้านการจัดปัจจัยและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนนั้น แม้ว่าผู้บริหารจะเห็นว่ามีการปฏิบัติมากในทุกประเด็น แต่ก็ไม่สอดคล้องกับความคิดเห็นของครูในประเด็นการเผยแพร่ข่าวสารทางวิชาการเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ หรือการปฏิบัติตามหลักสูตรอยู่เสมอ และสนับสนุนให้มีการจัดบริเวณโรงเรียนหรือสภาพภายในห้องเรียนที่ส่งเสริมบรรยากาศการเรียนการสอน ซึ่งทั้งหมดดังกล่าวนี้อาจจะเป็นเพราะสาเหตุหลายประการคือ ผู้บริหารมีเกณฑ์ในการตัดสินใจดำเนินงานด้านการบริหารและการบริการในโรงเรียนแตกต่างจากครู โดยมองการปฏิบัติงานอย่างกว้าง ๆ และถือเกณฑ์ตามสภาพโรงเรียน ตลอดจนปัจจัยด้านอื่น ๆ ตามที่ได้รับนโยบายมาจากหน่วยงานระดับสูง เมื่อได้กำหนดนโยบายและมอบหมายหน้าที่ในการควบคุมดูแลการปฏิบัติงานนั้น ๆ ไปแล้ว ก็จะคาดหวังว่าครู-อาจารย์ทุกฝ่ายทุกคนต้องปฏิบัติตามและเป็นไปได้ดี ไม่มีปัญหา ส่วนครูนั้นมองลึกในด้านการนำไปปฏิบัติจริง ๆ เน้นหนักที่การทำให้ได้ตามนโยบาย ความสะดวกในการปฏิบัติงาน ได้สัมผัสและมองเห็นความเป็นไปได้และปัญหาต่าง ๆ ได้โดยตรงกว่า จึงเห็นว่าการปฏิบัติงานในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวยังไม่เพียงพอ หรืออาจจะเป็นเพราะผู้บริหารไม่ได้จัดให้มีการสำรวจปัญหาหรือติดตามผลการปฏิบัติงานในโรงเรียนอย่างรัดกุมต่อเนื่อง ทำให้การปฏิบัติงานด้านบริหารและบริการการบริหารการสอน การจัดปัจจัยและสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนต้องลดน้อยลง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวภา เซาวนชลากร (2525: 25) ที่พบว่าระบบการบริหารในโรงเรียนไม่เอื้ออำนวยเท่าที่ควรต่อการนิเทศการศึกษาภายในกลุ่ม ขาดการประสานงานกันภายในโรงเรียน ขาดการติดตามและประเมินผล ผู้วิจัยเห็นว่างานด้านการบริหารและการบริการเป็นสิ่งที่สำคัญมากอย่างหนึ่ง ควรได้รับการพิจารณา กระตุ้นและส่งเสริมอย่างรีบด่วน ดังที่กรมวิชาการ (2521: 173-174) ได้เน้นในเรื่องนี้ว่า ฝ่ายบริหารจะต้องคอยสำรวจปัจจัย ปัญหาและสภาพต่าง ๆ ในโรงเรียนอยู่เสมอ รวมทั้งส่งเสริมความร่วมมืออย่างจริงจังจากบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียน มิฉะนั้นทั้งครูและผู้บริหารก็อาจจะไม่รู้ถึงสาเหตุ ปริมาณ และความเร่งด่วนของปัญหาในแต่ละด้าน เมื่อถึงคราวที่ต้องประเมินผลตามโครงการก็จะทำให้มองปัญหากันคนละแง่มุม หาข้อสรุปได้ยาก และส่งผลกระทบต่อการทำงานด้านอื่น ๆ อีกด้วย

1.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

จากผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเฉพาะด้านการดำเนินการตามจุดประสงค์ของหลักสูตรโดยครูผู้สอนนั้น ผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่าการปฏิบัติมากในทุกประเด็น ยกเว้นในประเด็นที่ว่า ดำเนินการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของห้องที่หรือของนักเรียน ซึ่งครูเห็นว่าปฏิบัติน้อย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครนั้นส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในเขตที่นับได้ว่ามีความเจริญก้าวหน้ามากทุก ๆ ด้าน เมื่อเทียบกับโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนท้องถิ่น จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นแต่ละระดับก็มีจำนวนมาก การปฏิบัติหน้าที่ของครูในส่วนที่เกี่ยวกับการสำรวจความต้องการของนักเรียนหรือสภาพโดยทั่วไปของห้องที่นั้น ๆ เพื่อนำไปปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอน จึงอาจจะเป็นสิ่งที่ทำได้ยากหรือทำไม่ได้เลย เพราะงานในหน้าที่รับผิดชอบของครูนั้นมีมากอยู่แล้ว ดังเช่น งานวิจัยของ นพมาศ รัตนปริดากุล (2523: 76-77) ที่พบว่า ครูภาษาอังกฤษมีปัญหามากในการเรียนการสอน เนื่องจากครูมีงานที่ต้องปฏิบัติมาก จนไม่มีเวลาพอที่จะเตรียมอุปกรณ์และจัดกิจกรรม จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นก็มีมาก ควบคุมดูแลได้ไม่ทั่วถึง จึงทำให้ครูมีความคิดเห็นแตกต่างจากผู้บริหารดังกล่าว นอกจากนั้น อาจจะเป็นเพราะการประสานงานด้านวิชาการของครูภายในโรงเรียนและกลุ่มโรงเรียน ทำได้ไม่เต็มที่ โอกาสที่ทุกฝ่ายได้ร่วมประชุมปรึกษาหารือ หรือร่วมจัดกิจกรรมทางวิชาการด้วยกันมีน้อย ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า นอกจากครูควรจัดทำบันทึกข้อมูลและสรุปปัญหาต่าง ๆ ที่ตนพบเห็นโดยตรงเสนอต่อผู้บริหารแล้ว ทางด้านผู้บริหารก็ควรจะทำโอกาสและแนวทางที่จะส่งเสริมสนับสนุนครู-อาจารย์ ให้ได้รู้ให้เข้าใจในแนวทางและนโยบายของหลักสูตรปัจจุบันให้มากขึ้น สนับสนุนให้ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนงานและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมทั้งมีการศึกษาสภาพของห้องที่นั้น ๆ ว่าจะมีทรัพยากรบุคคลหรือส่วนประกอบอื่น ๆ ที่สามารถส่งเสริมการเรียนการสอนหรือไม่เพียงใด ตลอดจนสนับสนุนให้มีการสำรวจความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของนักเรียนให้จริงจังมากขึ้น ซึ่งอาจทำให้ครูมีเจตคติที่ดี มีความเข้าใจในแนวทางการใช้ และการวางแผนพัฒนาหลักสูตรมากขึ้นอีกด้วย ดังเช่น ผลสรุปงานวิจัยของ ไมเคิล แลนเจนบาค (Michael Langenbach 1972: 35-38) ที่กล่าวว่า ครูมีประสบการณ์หรือมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาหลักสูตร จะมีเจตคติทางบวกต่อการวางแผนและการนำหลักสูตรนั้นไปใช้

นอกจากนั้น การวางแผนการสอนหรือโครงการระยะสั้นของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับโรงเรียนอาจจะประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น ถ้าผู้บริหารได้สนับสนุนและส่งเสริมให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูดำเนินการให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ดังกล่าว ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทอริลโล โรเบิร์ต เจมส์ (Tauriello Robert James 1982: 5016A) ที่พบว่า การวางแผนหลักสูตรภาษาอังกฤษระยะสั้นจะเกิดประโยชน์และดำเนินไปด้วยดีนั้น ต้องคำนึงถึงความต้องการของนักเรียน ความต้องการและสภาพการดำรงชีวิตในท้องถิ่น รวมทั้งความพร้อมของโรงเรียนด้วย

ในด้านโครงสร้างและเนื้อหาวิชานั้น พบว่า ทั้งผู้บริหารและครู มีความเห็นสอดคล้องกันว่ามี การปฏิบัติดีน้อยในประเด็น การจัดสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่มีความบกพร่องภาษาอังกฤษในแต่ละด้าน และการจัดสอนเสริมพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษมากกว่าคนอื่น ๆ อาจจะเนื่องมาจากครูมีความลำบากในการจัดแบ่งเวลาเพื่อการสอนซ่อมเสริม เพราะเวลาในการปฏิบัติงานประจำส่วนใหญ่ก็เกือบจะทำให้สอนไม่ครบตามกำหนดอยู่แล้ว ดังงานวิจัยของ นพมาศ รัตนปริดากุล (2523: 76-77) ที่พบว่า ครูมีปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพราะมีงานมากจนไม่มีเวลาพอที่จะเตรียมอุปกรณ์หรือจัดกิจกรรมและสภาพห้องเรียนให้เหมาะสม อีกประการหนึ่ง โรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร อาจจะประสบปัญหาความไม่พร้อม ด้านอาคารสถานที่คับแคบ ห้องเรียนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน จึงเป็นเหตุให้การจัดสอนซ่อมเสริมกระทำไม่ได้ไม่เต็มที่ ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้จากงานวิจัยของ ยุพิน โภคศิริยุกต์ (2527: 109) พบว่า ห้องเรียนที่ใช้จัดสอนซ่อมเสริม ไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียนที่สอนไม่ผ่าน จุดประสงค์ในแต่ละรายวิชา ครูขาดแรงจูงใจในการสอนซ่อมเสริมและนักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการสอนซ่อมเสริม ผู้วิจัยเห็นว่านอกจากการสนับสนุนด้านงบประมาณเกี่ยวกับอาคารสถานที่จากกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ผู้บริหารควรจะได้พิจารณาเกี่ยวกับการสำรวจปัญหาและความต้องการของการสอนซ่อมเสริมให้มากขึ้น โดยเฉพาะการสับเปลี่ยนเวลาสอน จำนวนนักเรียนและการจัดครู เข้าสอนซ่อมเสริมให้ เป็นไปอย่างเหมาะสมและถูกต้อง สำหรับครูก็ควรจะได้จัดเวลาและความสามารถมากขึ้น เอาใจใส่ในการคัดเลือกเนื้อหาและจัดกิจกรรมตามจุดประสงค์โดยไม่จำเป็นต้องยึดแบบเรียนมากเกินไป ทั้งนี้อาจจะทำให้การจัดสอนซ่อมเสริมเป็นไปด้วยดีและทำได้มากขึ้น

ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยตรงนั้น จากประเด็นรายชื่อส่วนมากพบว่าผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่ามี การปฏิบัติมาก โดยเฉพาะการนำเอาเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมหรือความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษามาใช้ในการฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนการจัดกิจกรรมให้มีหลายลักษณะ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้มีส่วนร่วมมากขึ้นนั้น แสดงให้เห็นว่าได้มีการตื่นตัวและมีความพยายามที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนของครู เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรมากยิ่งขึ้น ดังเช่นที่ ทรงพร อิศโรธกุล และสุชาติ นิมมานนิตย์ (2525: UE₃) กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ได้ตื่นตัวมากต่อแนวความคิดใหม่ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย เป็นการเปลี่ยนทัศนะใหม่ของครูผู้สอนในทุก ๆ ด้าน โดยเน้นความต้องการของนักเรียนเป็นหลัก ให้ทราบเป้าหมายของกิจกรรมเพื่อให้เกิดแรงจูงใจและมุ่งให้นำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าสิ่งที่ผู้บริหารและครรรวมทั้งผู้ที่ต้องรับผิดชอบและเกี่ยวข้องในระดับต่าง ๆ จะต้องพิจารณาสำหรับวางแผนงาน และ/หรือดำเนินการใด ๆ เพื่อกระตุ้นส่งเสริมและสนับสนุนให้การปฏิบัติงานของครูเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด คือ ทำอย่างไรครูจึงจะรู้ เข้าใจ และปฏิบัติได้ โดยเฉพาะการเลือกเนื้อหาวิชา กำหนดประสบการณ์การเรียนรู้ รวมทั้งการจัดลำดับกิจกรรมต่าง ๆ ให้ถูกต้องเหมาะสมและสัมพันธ์กันได้มากยิ่งขึ้น ดังเช่นที่ ฮิลดา ทาบ่า (Hilda Taba 1970: 267-289) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชาว่าจะต้องเชื่อถือได้เป็นแก่นสารของความรู้ในวิชานั้น ๆ สอดคล้องกับวุฒิภาวะการเรียนรู้ ประสบการณ์ ความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน ซึ่งเรื่องดังกล่าว สอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนา ปราบพาล และคณะ (2527: 121-124) ที่พบว่า ประสบการณ์และความสามารถในการใช้ภาษาแยกออกจากกันไม่ได้ ดังนั้น การเลือกเนื้อหา ประสบการณ์ ตลอดจนสื่อการเรียนการสอน จำเป็นต้องคำนึงถึงและให้สอดคล้องกับผู้เรียนด้วย

1.3 ด้านการวัดและประเมินผล

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ในด้านการวัดและประเมินผลนั้น มีการปฏิบัติมากเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นในประเด็นต่อไปนี้ ได้แก่ การใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลหลายอย่าง เช่น ให้อภิปราย โต้วาทิ แสดงความคิดเห็น ให้ทำรายงาน ให้จัดนิทรรศการหรือสาธิตหรือเล่นละคร และให้กรอกแบบสอบถาม ซึ่งทั้งผู้บริหารและครูเห็นด้วยว่าปฏิบัติน้อย ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าวิธีวัดและประเมินผลดังกล่าวนี้ ส่วนใหญ่จะเน้น

การแสดงออกของนักเรียน โดยเน้นการฝึกฝนและเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในทักษะทั้งสี่ เพื่อการใช้ภาษาอังกฤษได้จริง ๆ แต่เนื่องจากตัวครูเองยังต้องการความรู้ความสามารถ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอีกมาก ดังที่พบในงานวิจัยของ สมศักดิ์ เจริญสุข (2528: 86) ว่า สมรรถภาพอันพึงประสงค์ของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาที่สำคัญและจำเป็นมากอย่างหนึ่งคือ ต้องการมีทักษะทางภาษาอังกฤษดีทั้งสี่ทักษะ โดยเฉพาะการพูด ประการหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะครูส่วนมากยังคุ้นเคยกับวิธีวัดและประเมินผลแบบเดิม ได้แก่ การให้เขียนตอบ หรือเลือกตอบเป็นต้น ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามแนวการปฏิบัติของหลักสูตรใหม่เท่าที่ควร ดังจะปรากฏว่า การให้เขียนตอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัย การให้ถามตอบปากเปล่าตามบทเรียน และการใช้การสังเกตของครูฝ่ายเดียวนั้นยังมีการปฏิบัติมากในโรงเรียน หรืออีกสาเหตุหนึ่งอาจจะเป็นเพราะครูส่วนมากยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลอย่างแท้จริง ตามหลักสูตรใหม่ ดังที่ ประไพพรรณ โกศัยสุนทร (2528: 16-18) ได้กล่าวไว้ว่า โรงเรียนในปัจจุบันมีเสรีภาพที่จะทำการวัดและประเมินผลเองได้ กระทรวงศึกษาธิการเพียงแต่ให้แนวทาง หลักเกณฑ์และระเบียบการวัดผลไว้เพื่อให้เป็นแนวเดียวกัน แต่ครูส่วนมากยังขาดความเข้าใจ ไม่มั่นใจ และยังไม่สามารถใช้การวัดผลให้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนได้เท่าที่ควร ซึ่งทั้งนี้สอดคล้องกับผลสรุปที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดของการวิจัยครั้งนี้ ที่พบว่า ครูต้องการให้มีการศึกษา ค้นคว้าและเผยแพร่เกี่ยวกับเครื่องมือ วิธีการ ตลอดจนตัวอย่างของการวัดและประเมินผลให้มากขึ้น

2. ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในโรงเรียน

2.1 ด้านการบริหารและการบริการ

จากผลการวิจัยพบว่า เกี่ยวกับปัญหาด้านการบริหารและการบริการนั้น ครูเห็นว่า เป็นปัญหามากในประเด็นการจัดแบ่งชั่วโมงสอนให้แก่ครูและการจัดบริเวณโรงเรียนหรือสภาพภายในห้องเรียน เพื่อส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แต่ผู้บริหารเห็นว่าเป็นปัญหาน้อย อาจจะเป็นเพราะครูเห็นว่า การจัดแบ่งชั่วโมงสอนให้แก่ครูนั้นไม่เหมาะสม คือมีชั่วโมงสอนมากถึง 20 คาบ และนอกจากต้องใช้เวลาอีกส่วนหนึ่งในการเตรียมสอนและตรวจแบบฝึกหัดแล้วยังต้องสอนแทนหรือสอนซ่อมเสริมอีกด้วย ซึ่งบางครั้งอาจจะไม่ตรงกับความรู้หรือความถนัดของตนเองนัก ส่วนด้านการจัดบริเวณโรงเรียนหรือสภาพภายในห้องเรียนนั้น ครูเห็นว่า เป็นปัญหามาก อาจจะเป็นเพราะสภาพห้องเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครไม่เอื้ออำนวย เช่น

จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมี เป็นจำนวนมาก นักเรียนมีพื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันมาก การควบคุมชั้นไม่ทั่วถึง นอกจากนี้อาจมีเสียงดังรบกวนจากภายนอกและห้องข้างเคียง ดังนั้น ครูจึงต้องการให้มีการปรับปรุงสภาพห้องเรียนและสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น ซึ่งทั้งนี้โรงเรียนในส่วนภูมิภาคก็ประสบปัญหาเช่นเดียวกัน ดังที่ กนกรัตน์ ชาญกว้าง (2524: 146-148) พบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาคมีปัญหาด้านการจัดปัจจัยและสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนเช่นกัน ดังนั้นผู้บริหารควรคำนึงถึงในด้านการมอบหมายงานและการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ตลอดจนความร่วมมือต่าง ๆ ให้สอดคล้องและเหมาะสมกันมากขึ้น

2.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

สำหรับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น พบว่าผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่าเป็นปัญหาน้อยในเกือบทุกประเด็น ยกเว้น ความขาดแคลนครูหรือวิทยากรเจ้าของภาษา ซึ่งมีปัญหามาก ทั้งนี้อาจจะเป็น เพราะการนำหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันมาใช้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นการสอนเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุไรวรรณ ศฤงคารนันต์ (2526: 96-97) ที่พบว่า ครูใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้สอดคล้องกับหลักสูตรปัจจุบันมากขึ้น และ เน้นการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้จริงของนักเรียน ด้วยเหตุนี้ครูอาจารย์จึงต้องการสอนโดยสร้างบรรยากาศให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงของสังคมชนชาติเจ้าของภาษา เพื่อให้ นักเรียนได้มีโอกาสเลือกกิจกรรม มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากกว่าเดิม โดยให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ครูผู้สอนจึงต้องการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์จากชาวต่างประเทศ เช่นเดียวกับที่ อรวอล บูรณารมย์ (2521: 125-136) พบว่า ครูภาษาอังกฤษจะต้องมีประสบการณ์ในด้านการใช้ภาษาและขนบธรรมเนียมของชนชาติเจ้าของภาษา มีความสามารถสนทนากับชาวต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่ว ดังนั้นผู้บริหารและครูจึงหวังว่าการมีครูหรือวิทยากรเจ้าของภาษามาช่วยงานสอนในโรงเรียน จะทำให้การเรียนการสอนดีมากยิ่งขึ้น

2.3 ด้านการวัดและประเมินผล

ในด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ผู้บริหารและครูมีความเห็นสอดคล้องกันว่าเป็นปัญหามากในประเด็น ความพร้อมของนักเรียนในการสอบแก้ตัว และการจัดสอนซ่อมเสริมสำหรับ

นักเรียนที่มีความบกพร่องในการใช้ทักษะทางภาษาแต่ละด้าน ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากตัวนักเรียนเองยังขาดแรงจูงใจ รวมทั้งครูไม่สามารถจะดูแลนักเรียนจำนวนมากได้อย่างทั่วถึง การไม่ได้รับความสนใจจากครู ประกอบกับการไม่เห็นความสำคัญของการสอนซ่อมเสริมหรือสอบแก้ตัว อาจจะ เป็นเหตุทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว นอกจากนี้ แม้ว่าผู้บริหารจะเห็นว่าเป็นปัญหาน้อยในประเด็น ความขาดแคลนแหล่งวิชา หรือแหล่งค้นคว้าอ้างอิง และการนำผลที่ประเมินได้มาใช้สำหรับวางแผน โครงการในอนาคต แต่ครูเห็นว่าในประเด็นดังกล่าวนี้เป็นปัญหามาก อาจเป็นเพราะการวางแผน งานสำหรับจัดระบบสอนซ่อมเสริม และการสำรวจความต้องการของนักเรียนที่ไม่เต็มทีและไม่ ต่อเนื่อง และการขาดการประเมินผล เพื่อหาข้อบกพร่องและแนวทางสำหรับปรับปรุงงานในอนาคต ที่รัดกุมเพียงพอ อันเป็นเหตุต่อเนื่องมาจากผลการปฏิบัติงานด้านการบริหารการสอนที่มีอยู่ในระดับ น้อย (ตารางที่ 4) นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดใจ ไสสุก (2522: 158) ซึ่งพบว่า การปฏิบัติงานของฝ่ายวิชาการยังมีปัญหามากในเรื่องการออกข้อสอบ การคุมสอบ การ จัดตารางสอบ และโรงเรียนยังขาดการประเมินผลที่เหมาะสมอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำ หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ไปใช้ในโรงเรียน แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับกระทรวงศึกษาธิการ

1. ควรมีการอบรมผู้บริหารและครูประจำการอยู่เสมอ เกี่ยวกับหลักสูตรและการสอน โดยเน้นเรื่องแนวทางการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับหลักการและจุดประสงค์ของหลักสูตร และเน้น การปฏิบัติได้จริง เป็นขั้นตอนและสอดคล้องกันในสายงาน ทั้งการบริหารและการบริการ การปฏิบัติ การสอน การจัดกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการวัดและประเมินผล
2. ควรจัดวางหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละระดับการศึกษาให้สอดคล้องกัน โดย ร่วมมือกันกับหน่วยงานทุกระดับที่เกี่ยวข้องในการสำรวจปัญหาและสภาพที่เป็นจริง การวางแผน หลักสูตร และโครงการประเมินผลทั้งระยะสั้นและระยะยาว
3. ควรสนับสนุน จัดหาและจัดสรรทุนให้ครูภาษาอังกฤษได้มีโอกาสไปศึกษาและ/หรือ ปฏิบัติงานในต่างประเทศอย่างทั่วถึง เพื่อให้ครูมีความมั่นใจในความรู้ความสามารถของตนเอง และ

นำความรู้และประสบการณ์ตรงที่ได้รับนั้นมาปรับปรุง พัฒนาการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ

4. ในการวางแผนและพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษนั้น ควรคำนึงถึงสภาพที่เป็นจริง และความต้องการของท้องถิ่น ให้มีการกระจายอำนาจความรับผิดชอบและการตัดสินใจในการ ปฏิบัติงานทุกด้าน ทุกระดับให้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารโรงเรียน

1. ผู้บริหารควรส่งเสริมให้ครูมีโอกาสปรับปรุงตนเอง ทั้งในด้านวิชาการและวิธีการสอนให้มากที่สุด เช่น สนับสนุนให้ครูได้เข้ารับการอบรม หรือไปศึกษาและดูงานเกี่ยวกับ หลักสูตรและการสอน และสนับสนุนให้มีการร่วมมือและแลกเปลี่ยนกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งภายใน และภายนอกโรงเรียนอยู่เสมอ

2. ควรกระจายอำนาจ หน้าที่ ความรับผิดชอบ และการตัดสินใจไปให้ถึงทุกหมวด วิชา โดยกำหนดระดับ แผนงาน และหน้าที่ในแต่ละหมวด แต่ละฝ่ายให้ชัดเจน เช่น ให้ในแต่ละหมวด มีผู้ทำหน้าที่ประสานงานและรับนโยบาย หน้าที่ตรวจสอบการปฏิบัติตามแผน หน้าที่ สำรวจความต้องการและปัญหาของนักเรียนและครู และหน้าที่ให้คำปรึกษาและการบริการทั่วไป หน้าที่ละ 1 คน เป็นต้น

3. ควรจัดให้มีห้องพักครูและ/หรือห้องสำหรับกิจกรรมภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ เพื่อ เปิดโอกาสให้ครูและนักเรียนได้ใช้เป็นแหล่งศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม เฉพาะในสายวิชาหรือเพื่อ จัดบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนการสอนได้มากขึ้น รวมทั้งจัดสรรงบประมาณในการจัดซื้อ หนังสือ วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมเพียงพอ

4. ควรจัดให้มีครูหรือวิทยากรซึ่งเป็นเจ้าของภาษา มาประจำที่โรงเรียนอย่างน้อย แห่งละ 1 คน หรือจัดเวียงไปตามโรงเรียนต่าง ๆ อย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อให้ครู และนักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษและ เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาอังกฤษ

1. ครูภาษาอังกฤษ ควรศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ที่ตนสอน ตลอดจนคู่มือครูและระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ของหลักสูตรอย่างถ่องแท้และชัดเจน

2. ครูภาษาอังกฤษ ควรปฏิบัติงานตามแผนงานหรือโครงการต่าง ๆ ทุกอย่างให้เป็นระบบ ขั้นตอน เช่น มีบันทึกการสอนหรือแผนปฏิบัติงานการสอน และแผนงานอื่น ๆ โดยเฉพาะของตน กำหนดจุดประสงค์ เวลา วิธีการ และอุปกรณ์ และผู้ร่วมงานไว้ให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อจะเป็นสิ่งอ้างอิงในการขอความร่วมมือหรือให้คำปรึกษาหารือในการประชุมสัมมนาในหมวดหรือระดับอื่น ๆ อีกทั้งยังทำให้ทราบมูลเหตุ ปัญหาและข้อเท็จจริงต่าง ๆ เพื่อการปรับปรุงงานการสอนให้ดียิ่งขึ้น

3. ครูภาษาอังกฤษ ควรทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียนในการแสดงความคิดเห็นอย่างเปิดเผย เป็นประชาธิปไตยและด้วยความมั่นใจ เช่น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ตั้งแต่การระดมความคิด วางแผน และแบ่งหน้าที่ทำงาน ตลอดจนมีส่วนร่วมในการคิดชมผลงาน และปฏิบัติตามคำแนะนำของคนอื่น อันเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนรักการแสดงออกได้กระทำและชอบการทำงานร่วมกัน รวมทั้งได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

4. ครูภาษาอังกฤษ ควรเป็นผู้ที่มีความตื่นตัวและพร้อมเสมอสำหรับข่าวคราว ความเปลี่ยนแปลง ความก้าวหน้า และผลงานต่าง ๆ เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิค และแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ดังนั้น ต้องเป็นผู้ที่ใฝ่หาความรู้ ประสบการณ์ ความชำนาญเพิ่มเติม อาจจะใช้การฟังรายการวิทยุภาษาอังกฤษ อ่านหนังสือและวารสารภาษาอังกฤษต่าง ๆ หาโอกาสพบปะสนทนากับชาวต่างประเทศหรือหาโอกาสเข้ารับการอบรมและสัมมนาเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอยู่เสมอ

5. ครูภาษาอังกฤษ ควรศึกษาค้นคว้าให้เข้าใจถ่องแท้ในลักษณะวิชาและเนื้อหาความรู้ที่ตนสอน และมีความรู้ในด้านจิตวิทยา เพื่อจะสามารถดำเนินการสอน จัดกิจกรรมและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่น่าสนใจได้ดีเสมอ รวมทั้งจะสามารถให้คำปรึกษา แนะนำ ให้กำลังใจ และส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในการแสดงออกทางภาษาได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เกี่ยวกับการนำหลักสูตร วิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันไปใช้ในโรงเรียน ด้านความต้องการและปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อครอบครัว หรือกระบวนการที่ส่งผลทั้งทางบวกและทางลบต่อการเรียนของนักเรียน

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาและสภาพการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในแต่ละด้านโดยเฉพาะ โดยศึกษาในรายละเอียดลงไป เช่น ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หรือด้านการวัดและประเมินผลตามหลักสูตร เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหา และสภาพการใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับพุทธศักราช 2524 ในเขตการศึกษาอื่น ๆ เพื่อหาข้อเท็จจริงและแนวทางในการปรับปรุง การนำหลักสูตรไปใช้ให้เป็นไปได้ในทางปฏิบัติและบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรมากขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย